



## Celebració eucarística del Festival Canòlich Music



●) aquesta imatge parla

La celebració eucarística del Festival Canòlich Music va ser presidida pel Rector de la Parròquia de Sant Julià de Lòria (Andorra), Mn. Pepe Chisvert. Amb l'església plena de gom a gom, el grup Twocats pel Gospel van emocionar i van donar una intensitat impressionant a l'Eucaristia, que va acabar amb la participació del públic en el concert, intengrant-se molts en el cor de cantants, al mateix presbiteri, junt amb els infants assistents.

## GLOSSA

### Força edat... i amb molta força

En acabar un dissabte al vespre la celebració de la missa dominical anticipada, acomiadava les persones que hi havien assistit. Una senyora d'edat avançada em digué: «Per què no fa un article adreçat a les persones grans que vivim soles, amb molta rutina i poques il·lusions?» Doncs, som-hi!

Cal tenir ben present que estar més o menys allunyat d'activitats professionals no és sinònim de ser inútil. Mentre vivim, sempre és possible trobar nous sentits a la vida, i més des d'una perspectiva cristiana. «No em rebutgis, doncs, al temps de la vellesa; ara que decau el meu vigor no m'abandonis» (Sl 71,9). No estem sols en el nostre caminar. Déu Pare és amb nosaltres. I sempre podem trobar nous camps d'acció, nous interessos.

Cal redescobrir el valor que pot tenir el moment present, la senzilla grandesa de la vida de cada dia, el que n'esperem. Trobar noves motivacions, perquè no ens les regalaran! Ho han de fer els ancians i, si és pos-

sible, fer-ho en grup. Això, que val per a tothom, és particularment important a la vellesa. Quan ja no es pot competir, només es pot compartir. Trobar nous interessos i fer-ho en grup.

Certament, a la vellesa hi ha limitacions que a vegades se senten de manera feixuga. Totes les etapes de la vida en tenen, encara que semblin inexistentes. Convé ser capaç de viure, posar vida als anys des de les pròpies limitacions, a partir d'elles i malgrat elles. Quan un hom reconeix i assumeix el que és humilment, sempre pot anar més enllà. Es tracta d'enriquir la pròpia vida quotidiana i fer-ho al costat dels altres, dels qui comparteixen la mateixa situació. El temps de la vellesa no ha de ser un temps per al tancament, sinó un temps per al diàleg, i hem de tenir ben present que la fe sempre obre perspectives d'esperança a la vida. «Encara donaran fruit a la vellesa, continuaran plens d'afania i de vigor» (Sl 92,15).

Enric Puig Jofra, SJ

## PARAULA I VIDA

### Som l'Església de Déu, enviats a la missió

Aquest cap de setmana a la Catedral de La Seu —on ja vam iniciar l'Any de la Fe el propassat 12 d'octubre— vivim un esdeveniment joiós i ple de significat: la **Jornada diocesana de l'Any de la Fe**, la Trobada com a Diòcesi prop del Bisbe i el seu presbiteri, units com a família de famílies de tots els llocs del Bisbat i de totes les dimensions de la nostra acció evangelitzadora i pastoral. Els Consells diocesans van voler que celebréssim aquesta **Jornada festiva de la fe cristiana**, per viure i manifestar a tothom la bellesa de la fe en Jesucrist, el Fill de Déu fet home com nosaltres per salvar-nos, i el goig de la comunió eclesial entre tots els seus deixebles. Perquè el món cregui, ens presentem units tots els cristians d'Urgell, a imitació de l'Església Mare de Jerusalem, com ens diuen els Actes dels Apòstols: «*Rebreu una força que us farà testimonis fins als extrems de la terra... Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries... La multitud dels creients tenia un sol cor i una sola ànima*» (Ac 1,8;2,42;4,32). Celebrem les tres grans dimensions: **Anunciar** la Paraula de Vida, **Celebrar** els Sagraments, **Servir** amb amor tots els germans i **Testimoniar** la fe.



Per una gràcia immerescuda de Jesucrist, nosaltres, avui i a Urgell, som l'Església santa, el Cos de Crist, el poble de Déu sempre en camí per anunciar les meravelles de l'amor de Déu a tots els nostres germans. Seguint l'ensenyament del nou Papa Francesc i en comunió catòlica amb ell, podem ben creure que **l'Església és la família de Déu**, que té un projecte d'amor misericordiós per a la humanitat. El pla de Déu és «fer de tots nosaltres l'única família dels seus fills, en què cadascú senti la seva proximitat i el seu amor, el caliu de ser família de Déu. En aquest gran disseny té el seu origen l'Església, que no és una organització nascuda d'un acord entre diverses persones, sinó una obra de Déu que neix d'aquest amor i que es realitza progressivament en la història» (Catequesi 29/5/2013). L'Església neix del desig de Déu de cridar totes les persones a la comunió amb Ell, a la seva amistat; encara més, a participar com a fills seus de la seva mateixa vida divina.

La **Jornada diocesana del 15 de juny** d'aquest cap de setmana és la culminació del curs pastoral 2012-2013, i uneix totes les Parròquies i les Delegacions diocesanes, amb els Consells, sortint a la plaça pública, recreant la comunió entre nosaltres, fent que ens escoltem mútuament, amb estimació i agraïment, revivint el goig de la fe a través dels testimoniatges que alguns germans ens aporten. Hem proclamat l'Evangeli de Jesús i hem celebrat el seu Amor fet aliment eucarístic, per refermar el compromís de la missió. Tenim una missió ineludible lliurada per Jesús a l'Església i a cada cristià, ja que aquest tresor de la fe i el coneixement de Jesucrist que ens salva, no és només per a nosaltres, sinó per a tots.

I convé que tots ho puguin escoltar amb llenguatges adaptats i propers, i que ho puguin veure i experimentar, sense necessitat d'entrar a les sagristies sinó pels seus carrers, per les «perifèries» dels pobles i les ciutats d'Urgell, i que es puguin unir a nosaltres, per ser Poble sant de Déu en camí vers l'eternitat. Que tots puguin dir «mireu-los com s'estimen!». Jesús ens acompanya, ho sentim i ho sabem, amb el seu Esperit que ens va guiant vers Déu, la Veritat plena.

† Joan-Enric Vives  
Arquebisbe d'Urgell

**ENTREVISTA**



**M. TERESA SOLÀ**

**El màrtir P. Grau**

**L**a Gna. Maria Teresa Solà i Franquesa, benedictina de Sant Pere de les Puel·les, rebé la Primera Comunió el 13 de setembre de 1936, de mans del P. Robert M. Grau, prior de Montserrat, que serà beatificat, amb altres 19 monjos, el proper 13 d'octubre a Tarragona.

**Què recorda del dia de la Primera Comunió?**

Va ser de catacumbes, al pastador de casa. Va ser molt emocionant. Hi havia quatre monjos: els pares Robert Grau i David Pujol, i els novicis Lluís Freixenet i Joan Parellada. Recordo que el P. Robert em feia aprendre de memòria l'acte de contrició: Senyor meu Jesucrist... Segurament que ho recordo perquè em costava; les oracions principals ja les sabia.

**El seu pare s'interessà pels set monjos assassinats a Pedralbes, aquell juliol...**

Efectivament, va anar a l'Hospital Clínic, al dipòsit de cadàvers, a reconèixer-los. Es va ocupar que rebessin sepultura. El P. Lluís Freixenet em va dir que des de la vorera del carrer anava resant els responsos. Acabada la guerra, el meu pare va portar els títols de propietat dels nínxols al P. Abat Antoni M. Marcet.

**Quins són els seus sentiments davant la propera beatificació d'aquests monjos que vostè va conèixer?**

No comptàvem que arribés la beatificació, perquè fa 76 anys. Ha estat una sorpresa agradable. El pare duia sempre a la cartera el retrat del P. Robert Grau, com a protector: era el seu *màrtir*. Com a anècdota del P. Grau, a casa hi havia el llibre *Jesucrist, ideal del monjo*, del beat D. Columba Marmion; després em vaig adonar que era traduït del francès pel P. Grau. Aquest llibre va ser decisiu per a la meua vocació benedictina. El tinc com una relíquia!

**Oscar Bardají i Martín**

**JESÚS DE NATZARET**

**El Parenostre (IV)**



*Vingui el teu Regne*

**E**n aquesta petició reconeixem, abans que tota altra cosa, la primàcia de Déu: on no hi ha Déu, no pot haver-hi bé. On Déu no es fa visible, decau l'home i decau el món. En aquest sentit, diu el Senyor: «Cerqueu primer el regne de Déu i la seva justícia, i totes les altres coses us les donarà Déu de més a més» (Mt 6,33).

Vista des del trobament amb el Crist, aquesta petició s'aprofundeix encara més i esdevé més concreta. Ja hem vist que Jesús és el regne de Déu en persona; allà on ell és, hi ha el regne de Déu.

És demanar que seguim el Crist verament i així ro-manguem incorporats a la seva comunitat. Reinhold Schneider ho va expressar amb insistència, això: «La vida d'aquest regne és la vida del Crist que continua en els seus; en el cor que ja no s'alimenta de la força de vida del Crist, el regne fineix; en el cor que ell toca i transforma, les arrels de l'arbre inextirpable comencen a penetrar dins el cor. El regne és únic; consisteix únicament en el Senyor que és la seva vida, la seva força, el seu centre.»

Pregar pel regne de Déu és tant com dir a Jesús: deixa'ns que siguem teus, Senyor, penetra en nosaltres, viu en nosaltres; reuneix la humanitat dispersa en el teu cos, a fi que en tu tot se sotmeti a Déu i tu, llavors, puguis lliurar el tot al Pare. «Així Déu serà tot en tots» (1Co 15,26-28).

**Joseph Ratzinger-Benét XVI**  
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

**HECHOS DE VIDA**

**«Lo que más duele es la indiferencia»**



**S**e llama Isaura Parga. Ha trabajado en la Clínica Barraquer. Madre de dos hijas. La pequeña, Sonia, de 17 años, murió de accidente cuando se dirigía a un encuentro de jóvenes en el Pilar de Zaragoza. Sobre esta, la religiosa mínima M.T. Alonso escribió el libro *Sonia: una muchacha que ha dejado huella*, con prólogo, en la 1.ª y 2.ª edición, del cardenal Jubany y, en la 3.ª, del cardenal Martínez Sistach.

Actualmente Isaura es laica misionera de la Caridad, de M. Teresa de Calcuta. Durante una entrevista por Radio Barcelona (O.M. 666, SER) en el programa *Valors Humans* —domingos de 22 a 23 h— contaba que fue a India, a Calcuta, a la Casa Madre, y que una religiosa le dijo que un sacerdote de EE.UU. les predicaría los ejercicios espirituales. Que dicho sacerdote, siendo joven, había sido un empresario de éxito, pero cayó en la droga, se arruinó y acabó en la indigencia total, y pedía limosna en la calle. Manifestó:

—«Lo que más me dolía, en el alma, no era ser pobre, excluido; lo que resultaba más doloroso y humillante era ver pasar a la gente con total *indiferencia*, *ser invisible*.»

Un autor ha definido la *indiferencia* como «broquel —distintivo, escudo— del egoísmo, del egoísta».

El valor de la palabra *prójimo* es inmenso. En la parábola del samaritano, Jesús pregunta: «¿Quién fue el prójimo para el pobre maltratado?» «Aquel que tuvo compasión». «Bien —le dice Jesús—, ve y haz tú lo mismo.»

**J. M. Alimbau**

**LEX ORANDI, LEX CREDENDI**

**Fites del camí de Jericó**



**U**n home llençat a la cuneta. El narrador no es mostra interessat per saber qui era aquell home ni quina vida ha portat. Només ens diu que havia estat assaltat i ferit, i ara es troba a la cuneta, al marge del camí, al marge de l'Església. Un sacerdot i un levita veuen el ferit, donen un tomb i passen de llarg (=ignoren el problema). Un samarità s'atura i l'atén. Probablement, aquell samarità va haver de canviar els seus plans (no va fer els negocis que volia), es va tacar amb la sang del ferit, va posar els seus béns al servei d'aquell home i el va ajudar amb escreix (=dóna més diners per si de cas fan falta, dos denaris, dos jornals a l'amo de la fonda).

Diàleg comunitari:

Ens atensem als pobres i marginats, als allunyats? Com? Deia Luther King que el sacerdot i el levita es devien preguntar: «Què em passarà si m'aturo a ajudar aquest home?» «Què li passarà si no m'aturo a ajudar-lo?»

Les nostres ocupacions, ¿ens impedeixen d'escoltar les altres paraules de Déu que són els pobres i marginats, que són els allunyats que agonitzen a la vora del camí? El bon samarità va canviar els seus plans, els seus projectes i fins es va tacar de sang per ajudar el ferit. Així es va fer pròxim del pròxim (proïsme). Estem disposats a alterar els nostres projectes per atendre els *ferits*? Com integrem en la nostra missió evangelitzadora la invitació de Jesús a fer de *samaritans*?

**P. Ignasi Ricart**, claretià

**LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL**



Accés al Breviari

- 17. ■ Dilluns** (litúrgia hores: 3a setm.) [2Co 6,1-10 / SI 97 / Mt 5,38-42]. Sant Gregori Barbarigo, bisbe de Bèrgam i de Pàdua (s. xvii); santa Emília Vialar, vg. fund. (1856); beat Pau Buralles, bisbe.
- 18. ■ Dimarts** [2Co 8,1-9 / SI 145 / Mt 5,43-48]. Sants Marc i Marcel·lià, germans mrs. a Roma; santa Marina, vg. i mr.
- 19. ■ Dimecres** [2Co 9,6-11 / SI 111 / Mt 6,1-6. 16-18]. Sant Romuald (s. x-xi), abat, nascut a Ravenna, fund. camaldulencs (EC, 980); sants Gervasi (o Gervàs) i Protasi, mrs.
- 20. ■ Dijous** [2Co 11,1-11 / SI 110 / Mt 6,7-15]. Sant Silveri, papa (536-537) i mr.; santa Florentina, vg.
- 21. □ Divendres** [2Co 11,18.21b-30 / SI 33 / Mt 6,19-23]. Sant Lluís Gonzaga (Màntua 1568 - Roma 1591), rel. jesuïta; sant Ramon de Roda (†1126), bisbe de Roda d'Isàvena.
- 22. ■ Dissabte** (□ Barcelona i Lleida) [2Co 12,1-10 / SI 33 / Mt 6,24-34]. Sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, cardenal, i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; sant Paulí de Nola (Bordeus 355 - Nola 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona.
- 23. ■ † Diumenge vinent**, XII de durant l'any (litúrgia hores: 4a setm.) [Za 12,10-11 / SI 62 / Ga 3,26-29 / Lc 9,18-24]. Sant Zenó, mr.; sant Josep Cafasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. iii).

## DIUMENGE XI DE DURANT L'ANY

### ▶ Lectura del segon llibre de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquells dies, Natan digué a David: «Això diu el Senyor, Déu d'Israel: Jo t'he ungit rei d'Israel, i t'he salvat de les mans de Saül. He posat als teus braços la filla del teu senyor i les seves dones, t'he donat el poble d'Israel i de Judà i, si tot això fos poc, encara estava disposat a afegir-hi altres favors. Per què, doncs, has menyspreat el Senyor cometent això que és malvist per ell? Has fet matar Uries, l'hitita; has pres per esposa la seva dona, i a ell l'has fet matar amb l'espasa dels ammonites. Per això, ja que tu m'has menyspreat prenent per esposa la dona d'Uries, l'hitita, l'espasa no s'apartarà mai més de casa teva». David digué a Natan: «He pecat contra el Senyor». Natan li respongué: «Està bé: el Senyor passa per alt el teu pecat; no moriràs.»

### ▶ Salm responsorial (31)

R. *Senyor, m'heu perdonat la culpa comesa.*

Feliç el qui ha estat absolt de la falta / i ha vist sepultat el seu pecat. / Feliç l'home a qui el Senyor no té en compte la culpa, / i dintre seu ja no manté l'engany. R.

M'he decidit a reconèixer la falta, / no us he amagat més el meu pecat. / Tan bon punt m'ho he proposat, Senyor, / m'heu perdonat la culpa comesa. R.

En vós he trobat el meu recer. / Vós em guardeu del perill. / Tothom celebra al voltant meu / el goig de veure'm lliure. R.

Alegreu-vos, justos, celebren el Senyor; / homes rectes, aclameu-lo. R.

### ▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Galàcia (Ga 2,16.19-21)

Germans, sabeu que ningú no pot ser just perquè hagi complert les obres que mana la Llei, sinó només perquè ha cregut en Jesucrist. Per això nosaltres, jueus, hem cregut en Jesucrist, perquè ens faci justos, no el compliment de les obres de la Llei, sinó el fet d'haver cregut en Crist, ja que Déu no hauria pogut absoldre ni un sol home, si calia haver complert les obres que mana la Llei. Jo, per obra de la Llei, vaig morir pel que fa a la Llei, a fi de viure per a Déu. Estic clavats a la creu juntament amb Crist. La vida que ara visc, ja no és la meua; és Crist que viu en mi. La vida que ara visc en aquesta carn, la visc gràcies a la fe en el Fill de Déu, que m'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi. No vull refusar la gràcia de Déu: Si algú pogués ser just per obra de la Llei, Crist hauria mort inútilment.

### ▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 7,36-8,3)

En aquell temps, un fariseu invità Jesús a menjar amb ell. Jesús, doncs, anà a casa del fariseu i es posà a taula. Hi havia al poble una dona que portava una vida pecadora. Quan sabé que Jesús era a taula a casa del fariseu, hi anà amb un gerret d'alabastre ple de perfum, i es quedà enrera plorant als peus de Jesús. Amb les llàgrimes començà de mullar-li els peus, i els hi eixugava amb els cabells; després li besava els peus i els hi ungia amb perfum.

El fariseu que havia convidat Jesús, en veure això, pensà: «Aquesta dona que el toca és una pecadora. Si ell fos profeta, sabria qui és i quina vida porta». Jesús li digué: «Simó, t'he de dir una cosa». Ell li contestà: «Mestre, digueu». Jesús continuà: «Dos homes devien diners a un prestador: l'un li devia cinc-centes monedes de plata, i l'altre, cinquanta. Cap d'ells no tenia res per pagar, i el prestador els perdonà el deute. Quin d'aquests et sembla que l'estimarà més?». Simó li respongué: «Jo diria que aquell a qui ha perdonat el deute més gran». Jesús li diu: «És així mateix.»

Llavors Jesús es girà cap a la dona i digué a Simó: «Ves aquesta dona? Quan he entrat a casa teva, tu no m'has donat aigua per rentar-me els peus, però ella me'ls ha rentats amb les llàgrimes i me'ls ha eixugat amb els cabells; tu no m'has rebut amb un bes, però ella, d'ençà que he entrat, no para de besar-me els peus; tu no m'has ungit el cap, però ella m'ha ungit els peus amb perfum. Per això et dic: Has vist que aquesta dona estima molt i és que eren molts els pecats que li han estat perdonats, però quan no hi ha tant a perdonar, no hi ha tant amor». Després digué a la dona: «Els teus pecats et són perdonats». Els altres que eren a taula començaren a pensar: «Qui és aquest, que fins i tot perdona els pecats?» Digué encara a la dona: «La teva fe t'ha salvat. Vés-te'n en pau.»

### ▶ Lectura del libro segundo de Samuel (2Sa 12,7-10.13)

En aquellos días, dijo Natán a David:

«Así dice el Señor Dios de Israel: Yo te unguí rey de Israel, te libré de las manos de Saül, te entregué a la casa de tu señor, puse sus mujeres en tus brazos, te entregué la Casa de Israel y la de Judá, y por si fuera poco pienso darte otro tanto. ¿Por qué has despreciado tú la palabra del Señor, haciendo lo que a él le parece mal? Mataste a espada a Urias el hitita y te quedaste con su mujer. Pues, bien, la espada no se apartará nunca de tu casa; por haberme despreciado quedándote con la mujer de Urias.»

David respondió a Natán: «He pecado contra el Señor.» Y Natán le dijo: «Pues el Señor perdona tu pecado. No morirás.»

### ▶ Salmo responsorial (31)

R. *Perdona, Señor, mi culpa y mi pecado.*

Dichoso el que está absuelto de su culpa, / a quien le han sepultado su pecado; / dichoso el hombre a quien el Señor / no le apunta el delito. R.

Había pecado, lo reconocí / no te encubrí mi delito; / propuse: «Confesaré al Señor mi culpa», / y tú perdonaste mi culpa y mi pecado. R.

Tú eres mi refugio: me libras del peligro, / me rodeas de cantos de liberación.

Alegraos, justos, y gozad con el Señor, / aclamadlo, los de corazón sincero. R.



Jesús, invitat a casa d'un fariseu. Pintura de l'anomenat mestre de Robredo, Museu del Prado (Madrid)

### ▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gálatas (Ga 2,16.19-21)

Hermanos:

Sabemos que el hombre no se justifica por cumplir la ley, sino por creer en Cristo Jesús. Por eso hemos creído en Cristo Jesús para ser justificados por la fe de Cristo y no por cumplir la ley. Porque el hombre no se justifica por cumplir la ley. Para la ley yo estoy muerto, porque la ley me ha dado muerte; pero así vivo para Dios.

Estoy crucificado con Cristo: Vivo yo pero no soy yo, es Cristo quien vive en mí. Y mientras vivo en esta carne, vivo de la fe en el Hijo de Dios, que me amó hasta entregarse por Mí. Yo no anulo la gracia de Dios. Pero si la justificación fuera efecto de la ley, la muerte de Cristo sería inútil.

### ▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 7,36-8,3)

En aquel tiempo, un fariseo rogaba a Jesús que fuera a comer con él. Jesús, entrando en casa del fariseo, se recostó a la mesa. Y una mujer de la ciudad, una pecadora, al enterarse de que estaba comiendo en casa del fariseo, vino con un frasco de perfume, y, colocándose detrás junto a sus pies, llorando, se puso a regarle los pies con sus lágrimas, se los enjugaba con sus cabellos, los cubría de besos y se los ungió con el perfume.

Al ver esto, el fariseo que lo había invitado se dijo: «Si este fuera profeta, sabría quién es esta mujer que lo está tocando y lo que es: una pecadora.» Jesús tomó la palabra y le dijo: «Simón, tengo algo que decirte.» El respondió: «Dímelo, maestro.» Jesús le dijo: «Un prestamista tenía dos deudores: uno le debía quinientos denarios y el otro cincuenta. Como no tenían con qué pagar, los perdonó a los dos. ¿Cuál de los dos lo amará más?». Simón contestó: «Supongo que aquel a quien le perdonó más.» Jesús le dijo: «Has juzgado rectamente.»

Y, volviéndose a la mujer, dijo a Simón: «¿Ves a esta mujer? Cuando yo entré a tu casa, no me pusiste agua para los pies; ella, en cambio, me ha lavado los pies con sus lágrimas y me los ha enjugado con su pelo. Tú no me besaste; ella, en cambio, desde que entró, no ha dejado de besar-me los pies. Tú no me ungió la cabeza con unguento; ella, en cambio, me ha ungió los pies con perfume. Por eso te digo, sus muchos pecados están perdonados, porque tiene mucho amor: pero al que poco se le perdona, poco ama.» Y a ella le dijo: «Tus pecados están perdonados.» Los demás convidados empezaron a decir entre sí: «¿Quién es este, que hasta perdona pecados? Pero Jesús dijo a la mujer: «Tu fe te ha salvado, vete en paz.»

## COMENTARI

# Aquesta dona estima molt i és perdonada



**D**éu perdona les males accions de les persones que es penedeixen dels seus errors. Ho veiem en la primera lectura i en l'evangeli d'avui.

A l'època de Jesús els àpats formals es feien a l'ús grecoromà: els comensals s'estiraven sobre divans al voltant d'una gran taula baixeta i així els peus, rentats amb aigua perfumada abans de l'ingrés a la sala, restaven a la part externa del cercle d'invitats. D'aquesta manera, la dona pecadora aprofita la situació de la gran influència d'invitats i de criats per introduir-se a la casa i plorar als peus de Jesús tot perfumant-los.

L'actuació de la dona contrasta, en boca de Jesús, amb la de l'amfitrió envers ell en el moment d'entrar al banquet: no li han estat oferts els signes de màxima cortesia; és a dir, no l'han saludat amb un bes, no li han rentat els peus, ni li han ungit el cap.

L'amfitrió no s'estranya tant de la intrusió de la dona com de la ignorància de Jesús sobre la seva identitat, i posa en dubte la seva qualitat profètica. Jesús, que coneix els cors, respon amb una paràbola que posa en relació directa l'amor amb el perdó. Com més perdonat sigui un deutor, més agrairà i més estimarà aquell que li ha perdonat els seus deutes.

L'estranya actuació de la dona envers Jesús dins del convit és interpretada com una expressió de l'amor agrait

que sent envers Jesús. El contrast abans assenyalat ara troba la seva explicació: el fariseu no tenia res a agrair a Jesús i per tant l'ha acollit amb els signes mínims de cortesia, mentre que la dona, molt agràida perquè era molt pecadora, s'ha esmerçat a mostrar el seu amor agrait a Jesús. Amb això la dona ha mostrat també la seva fe envers Jesús i aquesta fe ha estat causa de salvació.

Jesús l'acomia a pau perquè ha recomençat una vida nova. L'esment d'altres seguidors dona a entendre que també ella se'n fa, de seguidora de Jesús. I nosaltres, quins motius tenim per a estar agraïts a Jesús i com li expressem la nostra estimació?

Jordi Latorre, SDB

## Formació amb Mn. Joan Amich, parlant del Catecisme

Una cinquantena de preveres d'arreu del Bisbat d'Urgell van participar el dilluns 13 de maig en la tercera de les Jornades de Formació Permanent anuals per a tots els preveres junts durant el curs 2012-13.



La sessió de treball, presidida per l'Arquebisbe d'Urgell, va anar a càrrec de Mn. Amich, que forma part de la comissió per a la redacció del Catecisme *Jesús és el Senyor* i del nou Catecisme que s'està preparant *Testimonis del Senyor*. El tema que desenvolupà fou «Catecisme de l'Església Catòlica, Catecismes i Catequesi. I la responsabilitat dels preveres».

Amb dues ponències i un diàleg amb els assistents, Mn. Joan M. Amich recordà el 20è aniversari de la promulgació del *Catecisme de l'Església catòlica* i subratllà com és un instrument vàlid i autoritzat al servei de la comunió eclesial en tant que expressa la fe comuna rebuda dels apòstols. Mn. Amich, Responsable del Departament del Catecumenat del Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya (SIC) i Delegat Episcopal del Catecumenat de la diòcesi de Girona, insistí en l'ús del Catecisme en el ministeri i la vida dels preveres com un instrument valuós per a tornar a centrar el seu ministeri pastoral i animà a valorar-lo i aprofundir-ne el seu coneixement com a element enriquidor de la pròpia espiritualitat i vida de pregària. També, animà als preveres a prioritzar el treball catequètic, especialment amb els catequistes. La jornada clougué amb la visita dels preveres assistents a la Basílica de la Mare de Déu de Valldeflors de Tremp on pregaren tots junts a la Mare de Déu, en el mes de Maria, cantant-li el Regina Caeli i un dinar posterior de germanor entre tots els participants.

## Nou local de Càritas a Sant Julià

L'Arquebisbe Joan-Enric Vives i els Cònsols de la parròquia, Montserrat Gil i Manel Torrentallé, van presidir el 17 de maig, juntament amb Mn. Ramon Sàrries, Arxiprest de les Valls d'Andorra i Mn. Pepe Chisvert, la inauguració del local que Càritas parroquial tindrà operatiu des del dilluns 20 de maig al costat de la rectoria. Ubicat al que s'ha conegut sempre com la botiga del senyor Moré, l'espai també servirà com a punt de reunions d'activitats organitzades per la rectoria com ara el Canòlich Music Festival o fer les inscripcions per a la catequesi. «Tindrà una doble funció: la seu de Càritas i espai d'acollida d'activitats de caire social a peu de carrer», ha explicat Mn. Chisvert.



Les obres s'estan sufragant amb donacions, i Càritas no ha hagut d'invertir res. A partir del 20 de maig, tots els dilluns de les 11 a les 13 hores hi haurà una assistent social de Càritas i la resta dels dies, l'atenció anirà a càrrec d'un grup de voluntaris.

## Aplec de Sant Isidre a Cabó

L'Arquebisbe d'Urgell va visitar el 18 de maig la Parròquia de Sant Serni de Cabó amb motiu de l'Aplec de Sant Isidre, molt estimat i celebrat a Cabó, amb el suport de l'Associació d'Amics de Sant Serni de Cabó. Va ser rebut pel Rector Mn. Evarist Vigatà i l'Il·lm. Sr. Alcalde Josep Marquès, així com per la gent del poble i amics, encapçalats pels germans salesians Josep i Pere Obiols SDB, fills de la població que van concelebrar la missa, juntament



amb el Secretari del Bisbat Mn. David Codina. A l'inici de la missa de l'Aplec va ser beneïda una bella imatge de la Sda. Família de Natzeret, en fusta de til·ler, obra de l'artista local Sr. Lluís Bosa.

A l'homilia de la missa, el Sr. Arquebisbe animà els catòlics en aquest Any de la Fe a ser fidels al seu baptisme i a confiar en l'Esperit Sant, com Sant Isidre, que pregava i treballava el camp en bona harmonia. Exhortà a deixar-se guiar per l'Esperit Sant per cercar en tot la veritat i la justícia, per compartir solidàriament els béns, i trobar esperança enmig de les dificultats i les transformacions que va tenint el treball del camp. Al final de la celebració a la plaça de l'església fou beneït el terme, i també foren beneïts els pans que foren repartits.

Signà en el llibre d'honor del poble, i visità a l'Ajuntament amb tots els assistents l'exposició de fotografies del poble de Senyús, a la Vall de Cabó, i de la seva gent, feta amb l'ajuda del Director de l'Arxiu Comarcal de l'Alt Urgell Sr. Julio Quílez, i per iniciativa de la Sra. Carme Espluga de Senyús, que llegí un breu escrit seu.

## Confirmacions a Ponts

La Vigília de la Pentecosta, el 18 de maig, l'Arquebisbe d'Urgell dins la solemne celebració eucarística de la Pasqua, va administrar el sagrament de la Confirmació a 15 joves. Estava acompanyat per Mn. Jaume Mayoral, Mn. Bonifaci Fortuny i Mn. David Codina.

A l'homilia destacà els elements centrals de la festa de Pentecosta, que culmina la Pasqua de Resurrecció, amb els fruits que dóna l'Esperit, que envia l'Església a la gran missió universal. Aquesta missió no s'ha esgotat sinó que sempre recomença, és anunci i són obres coherents amb aquest anunci.

L'Arquebisbe al final de la celebració animà els joves, a qui regalà el Nou Testament, a escoltar i seguir sempre les paraules vives de Crist.

## Confirmacions a La Massana



El dia 16 de maig l'Arquebisbe Joan-Enric va administrar la Confirmació a tretze joves de la Parròquia de St. Iscle i Sta. Victòria de La Massana (Principat d'Andorra). Van concelebrar amb l'Arquebisbe Mn. Jordi Miquel, el Rector, així com Mn. Joan Fenosa, Rector de la parròquia veïna d'Ordino i Mn. David Codina. Mons. Vives els va recordar com pel Sagrament de la Confirmació rebien la plenitud de l'Esperit Sant i «confirmaven» la gràcia que havien rebut en el seu Baptisme. Animà als joves a ser testimonis del Senyor Jesucrist amb coratge i valentia.

Entre els joves n'hi havia un bon grup d'origen portuguès a qui va animar que, en tots els moments de la seva vida, s'adecessin amb confiança a la Mare de Déu de Fàtima, la festa de la qual s'acabava de celebrar amb molta joia a La Massana, perquè els ajudés a dir sempre sí a Déu.

## 400 persones gaudeixen del Festival Canòlich Music el certamen de música cristiana a Sant Julià de Lòria (Andorra)

El Festival Canòlich Music va mostrar que els joves estan disposats a viure els valors cristians i gaudir-los amb intensitat, a través de la música i de la pregària. Les darreres actuacions a la nit, de Kairoi i Álvaro Fraile van fer ballar i cantar al màxim els cents de joves i grans que es van aplegar a la Plaça de la Germandat de Sant Julià de Lòria (Principat d'Andorra) convocats per la Parròquia de Sant Julià de Lòria i les Delegacions d'Ensenyament i Joventut del Bisbat d'Urgell.

La comissió organitzadora del Festival ha valorat molt bé l'experiència, de marcat esperit ecumènic, i que va atreure a més de 400 persones, en els actes centrals de la jornada; la Missa cantada per Twocats pel Gospel i el concert final.

A primera hora del matí i fins al migdia, el fort vent va fer modificar l'ordre de les actuacions i després de l'acollida dels joves i famílies que anaven arribant, a quarts de quatre de la tarda, va començar l'actuació de 70xset. Després, en el con-



Kairoi en un moment del seu concert

curso de grups joves, cinc formacions es van disputar el primer premi que es van endur els participants

quatre nois de Barcelona, «L'artista convidat». A les sis de la tarda, el grup serbi Djurdjevke, desplaçat expresament per aquest esdeveniment des de Sèrbia, va oferir una actuació amb peces de música ètnica, a capella. La celebració eucarística va ser presidida pel Rector de la Parròquia de Sant Julià, Mn. Pepe Chisvert. El grup Twocats pel Gospel va fer vibrar els assistents.

A la nit, Kairoi i Álvaro Fraile, van donar el to més juvenil i pop a la diada, i van fer ballar joves i no tan joves, que van passar el fred seguint el ritme potent de la música proposada pels intèrprets. La major part de joves de fora d'Andorra passaren la nit en el poliesportiu o en els hotels de la parròquia.

L'experiència ha estat molt positiva, després que s'han inscrit a aquesta primera edició del Canòlich Music, persones d'arreu de Catalunya, i molts grups de joves vinculats a escoles professionals o no, i els seus professors i monitors.